

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2019.március 27. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2018. október 18. napján kihirdetett 4.B.460/2012/189. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

III. r. vádlott lakcíme: ...

Indokolás

A Nyíregyházi Törvényszék I. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] és csődbűncselekmény büntette [Btk. 404. § (1) bekezdés a) pont] miatt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, 200 napi tétel, 3000 Ft egynapi összegű, végösszegében 600.000 Ft pénzbüntetésre és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

A II. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk.396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] miatt 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, 200 napi tétel, 1000 Ft egynapi összegű, végösszegében 200.000 Ft pénzbüntetésre és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

A III. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk.396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] miatt 2 év börtön fokozatú, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, 150 napi tétel, 2000 Ft egynapi összegű, végösszegében 300.000 Ft pénzbüntetésre és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra;

A IV. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk.396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] miatt - előzetes mentesítést alkalmazva - 1 év börtön fokozatú, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, 150 napi tétel, 2000 Ft egynapi összegű, végösszegében 200.000 Ft pénzbüntetésre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a pénzbüntetés megfizetési módjáról és átváltoztatási feltételeiről.

Az I. r. vádlottal szemben 3.820.000 Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

Határozott továbbá II. r. vádlottól lefoglalt ... mikrobuszra és ... típusú gépkocsira, valamint I. r. vádlottal szemben elrendelt belterületi ingatlan zár alá vételének feloldásáról azzal, hogy azt az I. r. vádlott esetében a vagyonelkobzás összegének megfizetése után kell feloldani.

Kötelezte a vádlottakat részben külön, részben egyetemlegesen az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen védelmi fellebbezéseket jelentettek be.

Az I. r. vádlott védője, valamint a II. r. vádlott védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében, a III. r. vádlott elsődlegesen felmentésért, másodsorban a szabadságvesztés büntetés enyhítéséért és a bűnügyi költség mérsékléséért, IV. r. vádlott pedig a büntetés enyhítése, és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés javára történő módosítása, védője enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést.

Az I. r. vádlott védője a 2019. január 21. napján kelt beadványában a fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt. A perorvoslat indokaiban tételesen elemezte az ügyben eljáró három könyvszakértő véleményeit, melyek álláspontja szerint ellentmondásosak és helyesen a benyújtott és aláírt bérlapok alapján kell elfogadni a bérkifizetések tényét.

A III. r. vádlott fellebbezését írásban indokolta (6. számú irat), melyben elsődlegesen felmentését kérte arra hivatkozással, hogy az érintett cégek gazdasági vezetésében aktívan nem vett részt, a normatív támogatások igénylését sem ő készítette, tevékenységéért anyagi ellenszolgáltatást nem kapott. Másodlagosan a szabadságvesztés enyhítésére tett indítványt, indokoltnak tartva előzetes mentesítését. Harmadsorban a terhére megállapított bűnügyi költség mérséklését kérelmezte.

A IV. r. vádlott védője perorvoslata indokolásában (5. számú másodfokú irat) a vádlott-társak cselekvőségéhez mérten a kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta és annak enyhítésére, pénzbüntetés alkalmazására tett, valamint e vádlottat terhelő bűnügyi költség mérséklésére tett indítványt.

Az ügyész a határozatot tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában valamennyi vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet tanácsulésen történő helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdése szerint tanácsulésen bírálta el, mert az ítélet ellen a vádlottak terhére fellebbezést nem jelentettek be és a nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését az ügyészség, a vádlottak és a védők nem indítványozták.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást részben még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) alapján folytatta le, azonban a határozathirdetésre és a másodfokú

felülbírálatra a 2018. július hó 01. napjától hatályos Be. 868. § (1) bekezdésében írt hatályszabály alkalmazásával az új eljárási törvény alapján került sor annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdésének megfelelően a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

Az ítélet tábla a bejelentett perorvoslatok folytán I. r., II. r. és a III. r. vádlottaknál a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - az ítélet megalapozottságát, illetve az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A másodfokú eljárásban a Be.-ben is főszabály a teljes felülbírálat, azonban a törvény a korlátozott fellebbezéshez igazodva megteremtette a részleges revíziót büntetőjogi főkérdésekben (például szankció) is. Jelen esetben a védelmi fellebbezése a megjelölt vádlottak vonatkozásában részben a bűnösség megállapítását is támadta, ezért esetükben korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

A bíróság által perrendszerűen elvégzett, szükséges törvényi figyelmeztetéseket követően a IV. r. vádlott a fellebbezését a bűnösség megállapítását és cselekménye minősítését nem vitatva kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) és b) pontja alapján jelentette be a büntetés enyhítése és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés megváltoztatása érdekében. A fellebbviteli főügyészség e vádlott tekintetében a Be. 590. § (3) bekezdésére alapítottan korlátozott felülbírálatra tett indítványt. E vádlott fellebbezése valóban mértékes, illetve járulékos kérdést támadó, mely főszabályként megteremti a korlátozott revízió lehetőségét, jelen esetben azonban figyelemmel kellett lenni a Be. 590. § (10) bekezdésére is. A vádlottnak a 2. tényállás 2/d. pontjába foglalt cselekménye valóban külön, az elkövető-társaktól eltérő minősítésű költségvetési csalást valósított meg, de az egész cselekménysor, a vádlotti kör által működtetett társaságok célja összefügg, s külön hangsúlyos, hogy a 2/d. tényállással érintett ... Kft.-nek a felmentésért fellebbező III. r. vádlott is volt ügyvezetője. A másodfokú bíróság álláspontja szerint olyan szoros a tárgyi és személyi összefüggés a szankciós jogorvoslatot előterjesztő vádlott és a bűnösséget sérelmező vádlott-társak cselekvősege között, mely IV. r. vádlott eltérően és külön minősülő cselekménye ellenére a Be. 590. § (1) bekezdésére figyelemmel nem teszi lehetővé a korlátozott felülbírálatot.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az igen részletes és hosszan tartó bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút, sem olyan relatív perjogi hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárja, ilyen eljárási szabálysértésre a fellebbezők sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság a már idézettek szerint a régi Be. szabályai szerint folytatta le az eljárását, a revízió során azonban a Be. normáival összefüggésben is vizsgálándó volt az eljárási szabályok megtartása és az esetleges perjogi hibákat már az új törvény rendelkezései szerint kellett értékelni. E körben rögzíthető, hogy nem került sor a Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pontjában írt feltétlen, valamint a 3szabályozott relatív eljárási szabálysértésre.

A II. r. vádlott az eljárás felfüggesztése miatt a tárgyalás kisebb részében, a IV. r. vádlott pedig nyilatkozata és a bíróság engedélye folytán a tárgyalás döntő részén nem volt jelen, ezért a régi Be. és a Be. szabályai alapján is vizsgálni kellett, hogy távolmaradásuk megfelelt-e törvénynek. A válasz mindkét vádlottnál igenlő és távollétük sem abszolút, sem relatív perjogi hibaként nem értékelhető.

A IV. r. vádlott részére kérelmére a bíróság a régi Be. 279. § (3, (4)) bekezdése alapján engedélyezte, hogy a tárgyaláson ne vegyen részt, ezért a 2012. január 1-jétől hatályos, az eljárást gyorsító szabály miatt jelenléte nem volt kötelező és nem volt akadálya annak sem már a Be. rendelkezései szerint, hogy a bíróság vele szemben marasztaló határozatot hozzon. A terhelt régi Be. 279. § (3) bekezdése szerinti nyilatkozata az egész eljárásra kiterjedt (Kúria 92. BK vélemény, BH2015. 217) és e nyilatkozat, valamint a bíróság engedélye alapján a Be. szabályai alatt folytatott eljárási cselekmények idején is perrendszerű volt a távolmaradása.

A II. r. vádlottal szemben a bíróság súlyos betegsége miatt az eljárást 2016. április 5. napján felfüggesztette és távollétében 2017. október 4. napjáig több érdemi tárgyalást tartott. A tárgyalás e részén végzett bizonyítási cselekmények azonban részben nem érintették, részben a bíróság a bizonyítást megismételte, valamint a vádlott előtt ismertette a távollétében felvett bizonyítás anyagát. A felfüggesztés hatálya alatt pedig értelemszerűen nem volt kötelező a jelenléte.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak kis mértékben volt megalapozatlan hiányosság miatt [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont]. A részbeni megalapozatlanság oka, hogy a bíróság a helyesen elfogadott bizonyítékok ellenére az I. r. vádlott 2/a.) tényállásban írt cselekménynél nem rögzítette a ... Kft., a ... Kft. és a ... Kft. tevékenysége során jogosulatlanul igényelt dotáció összértékét.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma - elsősorban könyvszakértői véleménye alapján annyiban egészíti ki, hogy a 2./a) tényállásban az I. r. vádlott összesen *154.843.539 Ft* támogatást szerzett meg jogosulatlanul.

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozott és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítékezés alapját képezte.

A törvényszék az ügy helyes megítélése szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékokat megvizsgálta és azokat törvényesen, a logikai szabályai szerint egyenként és összességében helyesen értékelte. Részletesen vizsgálta a vádlottak védekezését, az ügyben nagy jelentőséggel bíró könyvszakértői véleményeket, a cselekményekről érdemi információkkal rendelkező nagyszámú tanú vallomását és a tárgyi bizonyítékok sorában a lényeges okirati bizonyítékokat.

I. r. vádlott az 1.) és 2.) tényállásban írt cselekményekkel kapcsolatban egyaránt tagadta büntetőjogi felelősségét. Az elsőfokú bíróság azonban kifogástalan indokolással fejtette ki, hogy az 1.) tényállásban írt, a hitelezők kielégítésének megghiúsításával járó cselekmény vonatkozásában miért nem foghat helyt a vádlotti védekezés. Az okirati bizonyítékok, mint közvetlen bizonyítékok, valamint azokból vont helyes ténybeli következtetés alapján megállapítható, hogy a ... Kft. üzletrészeinek eladása fiktív ügylet volt, arra a jelentős összegű tartozás elkerülése érdekében került sor. Az eladott cég valós gazdasági tevékenységet már nem végzett, ezt igazolja, hogy a bankszámla felett továbbra is az I. r. vádlott rendelkezett, aki több millió forintot is felvett az üzletrészek átruházását követően.

Nem foghatott helyt a 2.) tényállással összefüggő vádlotti védekezés sem. Az I. r., II. r., III. r. vádlottak tagadták a felelősségüket, védekezésük szerint a rendelkezésre álló okiratoknak megfelelően került sor a munkavállalók munkabérének kifizetésére. A IV. r. vádlott azzal védekezett

(12. számú bírósági irat), hogy a ... Kft. operatív működését a II. r. vádlott végezte, és neki nem volt arról tudomása, hogy jogtalanul igényelték a költségvetési támogatást a csökkent munkaképességű dolgozók alkalmazásáért. A vádlottak érdemi védekezését azonban az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtettek szerint a nagyszámú tanúvallomás, az okiratok és különösen a könyvszakértői bizonyítás cáfolták. Az ügyben részben kihallgatott, részben írásbeli vallomást tevő tanúk nagy része egységesen vallott arról, hogy a fizetési bérjegyzékben foglaltaktól jóval kevesebb összegű havi járandóságot fizettek ki részükre.

Az ügyben perdöntő volt a könyvszakértői bizonyítás. Az eljárásban először a szakértők adtak véleményt, majd a bíróság ellenőrző szakértőt vont be a 2013. július 26. napján kelt 34. sorszámu végzésében. A pénzügyi-könyvviteli szempontból bonyolult és szerteágazó szakkérdésekben támogatással összefüggő különböző számítási módok közül részben a szakértő álláspontját tartotta elfogadhatónak, és a tényállást e szakértők véleményére alapította, míg a ...Kft. és az Kft. közreműködésével elkövetett cselekménynél szakértő szakvéleményét tartotta hitelt érdemlőnek. A szakértők a lényeges szakkérdésekre választ adtak, véleményüket a könyvviteli, számviteli ismerettel egyébként magas szinten rendelkező I. r. vádlott és társainak a védekezése nem cáfolhatta meg.

A bíróság bizonyíték-értékelése törvényes, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett. A törvényszék az indokolási kötelezettségét részletesen és színvonalasan teljesítette.

Az eltérő tényállás megállapítását és a vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések elsősorban a bizonyítékok értékelésén keresztül támadták a helyesbítéssel és kiegészítéssel már megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből következően eredményre nem vezethetett. Az I. r. vádlott védője a jogorvoslat indokolásában igen részletesen, tételesen foglalkozott a szakértői bizonyítás anyagával és azt indítványozta, hogy a szakvélemények megállapításaival szemben a bíróság az aláírt bérlapokat fogadja el a bérkifizetések hitelt érdemlő bizonyítékául. Az elsőfokú bíróság azonban okszerűen megindokolta, hogy miért nem fogadhatók el a vádlottak által felkínált okirati bizonyítékok. A védő a perorvoslatában kizárólag a személyi bizonyítás (terhelti vallomások - szakértői vélemények) értékelésének mikéntjét kifogásolta, mely eredményes nem lehetett.

Főszabályként ugyanis a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja [Be. 591. § (1) bekezdés]. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3), (4) bekezdése [rég. Be. 78. § (2), (3) bekezdés] adja, mely rendelkezések szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állítja meg. Ezáltal biztosított a törvény által a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1.201/2018/10. [37-38]). A tényállás megállapítására a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló és értékelő elsőfokú bíróság, mint ténybíró jogosult és kötelezett. Az okszerűen mérlegelt bizonyítékok a másodfokú eljárásban nem mérlegelhetők felül. Eltérő tényállás megállapításának pedig alapvető feltétele, hogy maga a tényállás megalapozatlan legyen (BJD 8349). Az első fokon megállapított tényállás megalapozott volt, ezért a bizonyítékok átmérlegelésével az eltérő tényállás megállapításának nem álltak fenn a törvényi előfeltételei.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a vádlottakkal szemben az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezéseit alkalmazta, mert összhatásában az új törvény - az 1.) tényállás minősítése és a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályai miatt - enyhébb mint az elkövetéskor hatályos büntető törvény. Erről az ítélet 52. oldalán megalapozott indokolást adott.

A bíróság törvényesen vont következtetést a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak. A jogi indokolás azonban kiegészítést igényel.

Az 1.) tényállásban írt és az I. r. vádlott terhére rótt cselekmény valóban a Btk. 404. § (1) bekezdés a) pontja szerint csődbűncselekmény büntettének minősül.

A büntetőjogi kerettényállás által alkalmazott fogalmakat tartalommal megtöltő igazgatási norma a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban Cstv.) A Korlátolt Felelősségű Társaság (továbbiakban ... Kft.) a Cstv. 3. § a) pont aa) alpontja szerint a Cstv. hatálya alá esik mint magyarországi székhellyel rendelkező gazdasági társaság. A fizetéseképtelenség fogalmát a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése határozza meg. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességekor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben elkövetett csődbűncselekmény (I. alapeset) egyik elkövetési magatartása a vagyon vagy annak egy része elrejtésével, eltitkolásával, megrongálásával vagy használhatatlanná tételével a gazdálkodó szervezet vagyonának tényleges vagy színlelt csökkentése, és ezzel a hitelezők kielégítésének részbeni vagy egészen történő megghiúsítása.

I. r. vádlott a társaságnak önálló képviselőre jogosult képviselője volt, amikor 2005. végére a kft.-nek jelentős összegű, 38 millió forintos tartozása keletkezett. 2005. október 25-én ugyan az üzletrészek eladását követően változott a társaság képviselőjére jogosult személy (...), azonban az irányadó tényállás szerint a cég eladása fiktív volt, a társaság vagyona és a bankszámla felett rendelkezésre jogosult I. r. vádlott diszponált továbbra is, aki a 2005. novemberi készpénzfelvétel által a gazdasági társaság vagyonát részben elrejtette és ezzel a hitelezők megfelelő kielégítését megghiúsította. A csődbűncselekmény törvényi tényállási elemei teljeseek.

Az I. r., II. r. és III. r. vádlottak 2.) tényállásbeli cselekménye a Btk. 396. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettét valósította meg. A vádlottak az állami költségvetési szerv megtévesztésével - a tényállásbeli támogatás jogosulatlan, a szabályozástól eltérő igénylésével - a költségvetésnek a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja szerint különösen nagy vagyoni hátrányt okoztak. A bűncselekményt a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontjában szabályozott üzletszerű elkövetés minősíti súlyosabban. Az üzletszerűség alanyi és tárgyi kritériumai megállapíthatók, mert e vádlottak - miként a IV. r. vádlott is - a bűncselekmény elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekedtek. A költségvetési csalás időben is elhúzódó rész-cselekményei ugyan természetes egységet alkotnak, de az elkövetési magatartás jellege és a vádlottak alanyi körülményei is a rendszeres haszonszerzésre törekvést igazolják, így az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg az üzletszerű elkövetést.

A IV. r. vádlott cselekménye a Btk. 396. § (1) bekezdése és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősül, mert a költségvetési csalást jelentős vagyoni hátrányt [Btk. 459. § (6) bekezdés c) pont] okozva követte el üzletszerűen.

A bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket feltárta és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonítva a fellebbezéssel érintett vádlottakkal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetésekszabási elvekkel összhangban álló, tett arányos és az egyéniesítést is kifejezésre juttató büntetéseket és mellékbüntetéseket szabott ki. A végrehajtásában

próbaidőre felfüggesztet börtönbüntetések, a pénzbüntetés és a foglalkozástól eltiltás is megfelel a törvényi rendelkezéseknek valamennyi fellebbezéssel élő vádlottnál. A törvényszék döntését e részben is kifogástalanul megindokolta. A rendkívül jelentős mértékű időmúlás miatt már valóban nem volt indokolt a törvény szigorának alkalmazása, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével a büntetés céljai elérhetők. A részben százmilliós nagyságrendű, költségvetést károsító cselekményt elkövető vádlottaknál a büntetés túl szigorúnak sem tekinthető, ezért lényeges enyhítésére nem kerülhetett sor, így a védelmi fellebbezések e vonatkozásban sem voltak alaposak.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bírósági indokolás csak annyiban egészítendő ki, hogy a IV. r. vádlott előzetes bírósági mentesítése a Btk. 102. (1) bekezdésén alapul azzal, hogy a (2) bekezdés szerint a mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik. A mentesítés törvényi feltételei fennállnak, mert a legenyhébb cselekményt elkövető vádlott érdemessége büntetlen előélete, rendezett családi életvitele és az időmúlás miatt megállapítható. Ugyanezek a körülmények a III. r. vádlott esetében nem voltak feltárhatók, ezért az előzetes mentesítésben részesítésének nem volt alapja és indoka.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően határozott a I. r. vádlottnál a vagyonek kobzásáról, a zár alá vétel feloldásáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről. A bíróság az eljárási törvény rendelkezéseit helyesen alkalmazta külön és egyetemlegesen a bűnösnek kimondott vádlottakat a bűnügyi költség viselésére. Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezés tekintetében bár sommás, de alapos és törvényszerű az indokolás.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdés alapján - helyes indokainál is fogva - helybenhagyta.

Végezetül rögzítette az ítéletábra Tóth Ilona Zsolt III. r. vádlott megváltozott lakcímét.

Debrecen, 2019. március 27.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Háger Tamás sk. előadó bíró,
Dr. Bakó József sk. bíró

ZÁRADÉK: A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.460/2012/189. számú ítélete az I. r., II. r., III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben az ítéletábra végzése által jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019. március 27.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.